

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: **JUDr. Ing. K., súdny exekútor**, so sídlom v K, H., bytom M., zastúpený *JUDr. I., advokátkou*, Š. proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, 975 04 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/223/12658-77386/2007/992517-r zo dňa 12. októbra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/108/2007-163 zo dňa 3. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/108/2007-163 zo dňa 3. marca 2010 **m e n í** tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/12658-77386/2007/992517-r zo dňa 12. októbra 2007 **z r u š u j e** a vec **mu vracia** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 205,99 € na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. I., v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd zo správneho spisu mal preukázané, že žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 12. októbra 2007 č. I/223/12658-77386/2007/992517-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) rozhodol tak, že zamietol odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V č. 709/230/36930/06/ZIM zo dňa 3.11.2006, ktorým bol určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2001 v sume 65.445,--Sk podľa § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. pre neodôvodnenosť. Krajský súd zistil, že žalobca nepredložil k daňovej kontrole žiadne doklady a neposkytol súčinnosť, a preto jeho opakované námietky zloženia kontrolnej skupiny, protokolu o určení dane podľa pomôcok a nezákonného postupu pri vydaní rozhodnutí vyhodnotil ako nedôvodné. Námietku žalobcu, že v daňovej kontrole

využíval procesné prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje a táto skutočnosť nemôže byť vyhodnotená ako nesplnenie povinnosti, a tak nastala hypotéza uvedená v ustanovení § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., zdôvodnil tým, že žalobca bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, ako ho definoval správca dane. Vychádzajúc z rozhodnutia ESD č. C-456/07 zo dňa 21. mája 2008, činnosť vykonávaná jednotlivcom, akou je činnosť súdneho exekútora, nie je oslobodená od DPH iba z dôvodu, že pozostáva z uskutočňovania úkonov, ktoré patria do právomoci orgánov verejnej moci. Žalobca nepredložil k daňovej kontrole žiadne doklady, ani v čase, keď lehota na vykonanie kontroly uplynula, teda neposkytol včas súčinnosť. Opakované námietky a návrhy k protokolu o určení dane podľa pomôcok predložil dňa 30. októbra 2006, pričom tento protokol bol so žalobcom prerokovaný dňa 31. októbra 2006. Z obsahu spisu mal krajský súd za preukázané, že správca dane od začatia daňovej kontroly t. j. odo dňa 25.5.2006 do 11.7.2006 (kedy žalobca nesúhlasil s výkonom daňovej kontroly) nevykonal žiaden úkon smerujúci k zisteniu alebo prevereniu daňovej povinnosti žalobcu. Neprerokovanie protokolu dňa 10.10.2006 nemohlo byť zrealizované z dôvodu, že žalobca podal žiadosť o vylúčenie riaditeľa Daňového úradu Košice V a zamestnancov Daňového úradu Prešov I z daňovej kontroly. Uvedené malo za následok, že protokol mohol byť prerokovaný až dňa 31.10.2006, z čoho však nevyplýva, že správca dane konal v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením o určení dane podľa pomôcok.

Na základe týchto skutočností krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol a žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi nepriznal náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p..

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal včas odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať náhradu trov konania. Namietal, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že v období, za ktoré mu bol napadnutým rozhodnutím určený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 65.445,--Sk t. j. za mesiac október 2001, nebol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v platnom znení a rozhodnutie súdu prvého stupňa o tom, že samotná registrácia je právnym dôvodom, aby bol považovaný za osobu podliehajúcu dani neobstojí. Tvrdil, že táto skutočnosť vyplýva zo znenia zákona č. 289/1995 Z.z. v znení platnom do 31.12.2001 ako aj, že to, že jeho argumenty sú dôvodné vyplynulo aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6Sž-221/00 zo dňa 27.6.2001. Dôvodil, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe výsledkov daňovej kontroly určením dane podľa pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. nezákonným postupom, ktorý mu predchádzal. Poukázal na to, že z obsahu spisu žalovaného je nesporné, že zákonná lehota na vykonanie kontroly skončila dňa 25.5.2006 a po tomto termíne už nebola v súlade so zákonom, teda nemohli byť voči nemu zo strany daňových orgánov vyhovené žiadne postihy za neposkytnutie súčinnosti v daňovej kontrole, pretože už žiadne povinnosti nemal. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že by mal kontrolu znášať nad rámec jej časového vymedzenia, keďže nie je nijako zdôvodnený a je v rozpore s právom účastníka konania pred akýmkoľvek orgánom zakotveným v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej uviedol, že pre daň určenú mu podľa pomôcok neboli splnené podmienky, ktoré zákon č. 511/1992 Zb. ustanovuje, a to tie, za splnenia ktorých možno pristúpiť k určení dane podľa pomôcok. Súčasne poukázal na to, že aj napriek tomu, že nie je možné urobiť záver o tom, že by JUDr. E. splnomocnil aj na zastupovanie v daňovej kontrole, oznámenie o výkone daňovej kontroly bolo doručované tejto (na zastupovanie v daňovej kontrole nesplnomocnenej) osobe, a zo spisu je nepochybné, že oznámenie o pokračovaní v daňovej kontrole dňa 12.5.2006 bolo doručované len tejto osobe.

Ďalšou zásadnou skutočnosťou, ktorú žalobca v odvolaní zdôraznil, a ktorá bola predmetom sporu medzi daňovými orgánmi a ním bolo posúdenie, či je možné vykonať daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je správcou dane. Tento

postup napádal vo svojich námietkach aj vo svojej žalobe tvrdiac, že takýmto postupom bola u neho vykonávaná daňová kontrola miestne nepríslušným správcom dane, resp. že postup daňového riaditeľstva bol v skutočnosti obchádzaním ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. týkajúcich sa miestnej príslušnosti v daňovom konaní (daňovej kontrole). Nesúhlasil s argumentom Daňového riaditeľstva SR, že podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 150/2001 Z.z. je zamestnávateľom zamestnancov daňových orgánov, a preto nedošlo k pochybeniu, ak kontrolu u neho mali vykonávať osoby, ktoré síce neboli zamestnancom Daňového úradu Košice V, ale boli zamestnancami Daňového riaditeľstva SR.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v inej právnej veci žalobcu Ing. K. proti žalovanému Daňovému riaditeľstvu SR, pracovisko Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, preskúmal okrem iného aj registráciu daňového subjektu a jeho rozsudok č. k. 5Sž-o-KS 79/2005 zo dňa 4.8.2006, ktorý sa týka žalobcu potvrdzuje, že sa ako daňový subjekt dobrovoľne zaregistroval za platiteľa dane z pridanej hodnoty s účinnosťou od 1. februára 1996. Uviedol, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že lehota na vykonanie daňovej kontroly nebola dodržaná, pretože žalobca nepredložil žiadne doklady ku kontrole a to ani v čase, keď lehota plynula, neposkytol potrebnú súčinnosť v tom zmysle, aby správca dane mohol kontrolu vykonať, preto prešiel z výkonu daňovej kontroly do procesu určenia dane podľa pomôcok, na ktorý sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. nevzťahujú. Žalobcom bolo tiež namietané údajné nesprávne zloženie kontrolnej skupiny, ktoré bolo viackrát riešené na základe rôznych podaní (námietky, návrhy na vylúčenie až po žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu) so záverom, že tieto podania boli zamietnuté, resp. posúdené ako nedôvodné. Výkonom kontrol na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia február až december 2001, január 2002 a december 2000 boli u žalobcu poverení zamestnanci Daňového úradu Prešov I. K tejto námietke citoval ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z.z. o správe finančnej kontroly v znení neskorších predpisov, podľa ktorého Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky je zamestnávateľom zamestnancov daňových orgánov, a tiež ust. § 2 ods. 1 tohto zákona, že daňovými orgánmi sú Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky a daňové úrady a dôvodil, že u fyzickej osoby sa miestna príslušnosť riadi trvalým pobytom, ináč miestom, kde sa obvykle zdržuje, čo vyplýva z ust. § 3 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní. V čase začatia daňových kontrol u žalobcu až po vydanie platobných výmerov o určení dane podľa pomôcok, bol miestne príslušným daňovým úradom žalobcu Daňový úrad Košice V, ktorý vykonal všetky úkony a následne vydal rozhodnutia. Skutočnosť, že fyzicky u žalobcu konali zamestnanci Daňového úradu Prešov I nemá vplyv na zákonnosť začatia daňových kontrol, následne procesu určenia dane podľa pomôcok, pretože aj zamestnanci Daňového úradu Prešov I sú zamestnancami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky.

Žalovaný zdôraznil, že žalobcovi bola určená daň podľa pomôcok a v takom prípade žalovaný skúma iba dodržanie zákonných podmienok na použitie tohto spôsobu určenia dane, ako to vyplýva z ustanovenia § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb..

K námietke týkajúcej sa plnomocenstva pre JUDr. E. uviedol, že žalobca predložil správcovi dane splnomocnenie zo dňa 25.6.2003 podľa § 9 zákona č. 511/1992 Zb., podľa ktorého splnomocnil JUDr. E. na všetky úkony a právne úkony na zastupovanie v daňovom konaní, t.j. bola mu udelená všeobecná plná moc. JUDr. E. podaním zo dňa 12.5.2006, ktoré bolo doručené daňovému úradu dňa 15.5.2006, oznámil zúženie rozsahu udelenej plnej moci na zastupovanie žalobcu len v daňovom konaní. O uvedenom bol spísaný úradný záznam. Do dňa 15.5.2006 boli doručované všetky písomnosti podľa všeobecnej plnej moci právneho zástupcovi v súlade s ust. § 17 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb., a preto tvrdenie žalobcu, že udelená plná moc sa nevzťahovala na daňovú kontrolu je v rozpore s jej obsahom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez

nariadenia pojednávania (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 211 a nasl. a v spojení s § 250ja ods. 2 veta prvá) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. z dôvodu, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; **súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia** (§ 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 O.s.p.).

Podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo súd pri preskúvaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu preskúma zákonnosť rozhodnutia a postupu nielen so zreteľom na hmotné právo, ale posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postupu aj vzhľadom k tomu, či správny orgán postupoval v konaní v súlade s procesnými predpismi a v rámci súdneho prieskumu prihliada k tým procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisového materiálu odvolací súd zistil, že Daňový úrad Košice V vydal dňa 3. novembra 2006 platobný výmer č. 709/230/36930/06/ZIM, ktorým podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2001 v sume 65.445,--Sk na základe pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., keď neumožnil správcom dane vykonať daňovú kontrolu. O takomto postupe určenia dane podľa pomôcok správca dane vyhotovil protokol č. 709/320/29604/2006, ktorý žalobca namietal ako nezákonný, a ktorý bol s ním prerokovaný dňa 31. októbra 2006.

V dôsledku podaného odvolania žalovaný napadnutým rozhodnutím č.: I/223/12658-77386/2007/992517-r zo dňa 12. októbra 2007 odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru ako nedôvodné zamietol, keďže v rozhodujúcom období žalobca ako súdny exekútor bol daňovým subjektom – platiteľom dane podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. zákona o dani z pridanej hodnoty, pretože uskutočňoval zdaniteľné plnenia ako fyzická osoba v rámci činnosti vykonávanej podľa osobitného predpisu, a to zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutie vyplýva, že žalovaný sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu, ktoré smerovali najmä proti nesprávnym a nezákonným výrokom, ale i odôvodneniu v tom, že správca dane porušil povinnosť zabezpečiť dôkazy a dôkazné prostriedky v zmysle zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a tieto vyhodnotil ako nedôvodné.

Medzi účastníkmi konania okrem iných skutočností bolo predovšetkým sporné posúdenie otázky, či bolo možné u žalobcu ako daňovníka vykonať daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je správcom dane.

Odvolací súd poukazuje na to, že uvedenú námietku žalobca uplatnil už v inom súdnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3SžoKS 43/2006.

Dňa 13.3.2008 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. Ing. K. uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 118/08-26 zo dňa 13.3.2008. Sťažnosťou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3SžoKS 43/2006. Z dôvodov uvedených v sťažnosti okrem iného vyplýva, že riaditeľ Daňového úradu Košice V vydal dňa 11. apríla 2005 poverenie na výkon opakovanej kontroly sp. zn. 709/320/11004/2005, ktorým poveril tri pracovníčky Daňového úradu Prešov I vykonaním kontroly dane z pridanej hodnoty u žalobcu. Oznámeniami daňového úradu sp. zn. 709/320111453/05/P zo dňa 13.4.2005 a sp. zn. 709/320/1451/05/P zo dňa 13.4.2005 bolo žalobcovi dané na vedomie, že kontrola sa začne dňa 16.5.2005, a že ju vykonajú pracovníčky Daňového úradu Prešov I.

V náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 118/08-61 zo dňa 10.12.2009, ktorý pripojila právna zástupkyňa žalobcu k podanému odvolaniu, Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3SžoKS 43/2006 porušil základné právo JUDr. Ing. K. na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti orgánu verejnej správy podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy. Zároveň rozhodol tak, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SžoKS 43/2006 zo dňa 27.9.2006 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie. **Dôvodom takéhoto rozhodnutia je, že podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou zákonom ustanoveného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa článku 46 odsek 1 Ústavy je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o správe daní. A preto, ak má dôjsť k zmene miestnej príslušnosti, musí sa tak stať iba z dôvodov uvedených v zákone a iba postupom uvedeným v zákone. Jedným z dôvodov zmeny miestnej príslušnosti je aj prípad, keď sú všetci zamestnanci správcu dane vylúčení.**

Správca dane koná prostredníctvom svojich zamestnancov. Z tohto pohľadu nie je podstatné, že zamestnávateľom zamestnancov správcu dane nie je samotný správca dane, ale Daňové riaditeľstvo SR. V konečnom dôsledku to znamená, že miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov.

Riaditeľ daňového úradu v danej veci nepovažoval za možné vykonať daňovú kontrolu u žalobcu prostredníctvom svojich zamestnancov vzhľadom na skutočnosť, že žalobca spochybnil ich nezaujatosť. Napriek tomu však nepostupoval tak, že by boli títo zamestnanci vylúčení z daňového konania postupom podľa § 24 ods. 5 zákona o správe daní, ale bez takéhoto rozhodnutia poveril so súhlasom Daňového riaditeľstva SR vykonaním daňovej kontroly zamestnancov iného daňového úradu.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že ak účastník konania vedeného podľa zákona o správe daní spochybní nezaujatosť všetkých zamestnancov orgánu verejnej správy, nemá orgán verejnej správy možnosť výberu ako bude ďalej postupovať. Je totiž povinný postupovať spôsobom, ktorý je pre takýto prípad zákonom o správe daní predpísaný. To znamená, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov musí byť rozhodnuté v zmysle § 24 ods. 5 zákona o správe daní. Nie je možné tento postup obísť tak, že bez rozhodnutia o námietke sa dotknutí zamestnanci orgánu verejnej správy fakticky vylúčia z konania a nahradia sa zamestnancami iného orgánu verejnej správy podriadeného tomu istému vyššiemu orgánu verejnej správy, a to bez zmeny miestnej príslušnosti orgánu verejnej správy.

Vo vyššie uvedenom prípade senát Ústavného súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že postupom riaditeľa daňového úradu došlo k obídenu ustanovení § 3 a § 24 zákona o správe daní týkajúcich sa miestnej príslušnosti správcu dane a vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania. Formálne síce i naďalej konal miestne

príslušný daňový úrad, avšak v skutočnosti daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci iného daňového úradu, hoci miestne príslušní zamestnanci neboli z daňového konania vylúčení. Toto pochybenie nenapravili ani všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva. Takýto postup je v priamom rozpore s ustanovením § 3 a § 24 zákona o správe daní, a treba ho považovať za arbitrárny. Znamená vo svojich dôsledkoch porušenie základného práva sťažovateľa – žalobcu – na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky, a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa článku 46 odsek 1 a 2 Ústavy (bod 1 výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II ÚS 118/08-61 zo dňa 10.12.2009).

V preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že riaditeľ Daňového úradu Košice V vydal poverenie na výkon daňovej kontroly u žalobcu, a to na vykonanie daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 až december 2001, ktorým poveril pracovníkov – kontrolórov Daňového úradu Prešov I.

Dňa 13. apríla 2005 bolo žalobcovi oznámené, že výkon kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 až december 2001 sa začne dňa 16.5.2005 o 9.30 hodine v priestore Exekútorského úradu Košice II, H., pričom výkonom daňovej kontroly sú poverení štyria pracovníci Daňového úradu Prešov I. Uvedené oznámenie bolo doručené JUDr. E. dňa 15. apríla 2005.

S poukazom na vyššie citovaný záver Ústavného súdu Slovenskej republiky (keďže predmetom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného aj v tejto veci je rovnaká otázka, ktorou sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal v predmetnom náleze), dospel odvolací súd k záveru, že v konaní pred daňovými orgánmi sa vyskytla taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Touto vadou je skutočnosť, že na výkon daňovej kontroly boli poverení a daňovú kontrolu aj realizovali pracovníci iného daňového úradu než je príslušný správca dane žalobcu (§ 3 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.).

Vzhľadom **na záver Ústavného súdu Slovenskej republiky**, že totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je daná aj totožnosťou jeho zamestnancov, čo riaditeľ Daňového úradu Košice V nerešpektoval, **je potrebné konštatovať, že daňová kontrola u žalobcu bola realizovaná v rozpore so zákonom**. Správca dane v tomto prípade nepostupoval tak, že by boli namietaní zamestnanci daňového konania vylúčení postupom podľa § 24 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ale bez takéhoto rozhodnutia poveril so súhlasom Daňového riaditeľstva SR vykonaním daňovej kontroly zamestnancov iného daňového úradu, aj keď mal v prvom rade rozhodnúť o námietke zaujatosti podanej voči všetkým zamestnancom.

Postup, ktorý správca dane zvolil, nekorešponduje so znením zákona a nie je možné ho obísť oznámením, ktoré bolo vo veci vydané.

Rešpektujúc závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. e/ O.s.p..

Úlohou žalovaného bude v ďalšom konaní vyššie uvedenú vadu konania odstrániť a vyporiadať sa i so všetkými ostatnými námietkami žalobcu a vo veci opäť rozhodnúť.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a s § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Priznal mu náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku 66 € a právnym zastúpením advokátom za úkony právnej služby – podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu, po 55,49 €, paušál 7,21 €

+ 19% DPH, t.j. 74,61 € a trovy právneho zastúpenia pred súdom prvého stupňa v zmysle vyčíslenia právnym zástupcom 65,38 €, teda v celosti 205,99 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 16. júna 2010

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth